

MARLENE
JABLONSKÁ

Pina čarodějka

Začarovaný
les

ilustrace
Eleni
Livaniosová

bambóok

bamb**oo**k

Marlene Jablonská se narodila roku 1978 v polském Gdaňsku. V roce 2000 jí vyšla první dětská kniha, od té doby jich vydala téměř devadesát. Dnes žije v Berlíně a je spisovatelkou na volné noze.

Eleni Livanosová se narodila ve Štýrském Hradci jako dcera Rakušanky a Řeka. Vystudovala dějiny umění a potom si uskutečnila svůj dětský sen – stala se autorkou a ilustrátorkou knih pro děti a mládež. Žije ve Štýrském Hradci se dvěma dětmi a partnerem a volný čas ráda tráví se svým islandským koněm. Eleni také pořádá autorská čtení, výtvarné dílny a kurzy tvůrčího psaní pro děti a dospívající. Více na www.elenilivanios.at

MARLENE JABLONSKÁ

Pina
čarodějka
Začarovaný les

ilustrace
Eleni Livaniosová

1. Velký den

„Juch-juch-juchúúú! Já se tak těším!“ zajásala Pina, malá čarodějnická učednice, sotva ráno otevřela oči. Mávnutím prstíku nechala peřinu vznést do vzduchu a vyskočila z postele. Hned si pospíšila k dřevěnému oknu a vyklonila se ven. Zhluboka se nadechla lesního vzduchu a rozhlédla se ze stromového domku po sluncem zalité čarodějnické vesničce.

Ta ležela uprostřed údolí a byla obklopená kouzelným ochranným štítem. Když se někdo jen tak zběžně rozhlédl po krajině, nemohl proto rodnou vesnici malé Piny nikdy objevit. Čarodějnické domky byly totiž důkladně zamaskované: buď vypadaly jako velké balvany a byly uhnětené z jílu, nebo je zakrývaly vrbové výhonky. Některé čarodějky měly pokojíčky

v hnízdech schovaných v růžových keřích, jiné byly ve stromových domcích nebo v dutinách vykotlaných kmenů.

Právě skončilo období dešťů a rostlinky se s vervou natahovaly za sluníčkem. Ze zeleně vykukovaly bílé kvítky sasanek, jívky se třpytily v ranním světle a kosatce zářily všemi barvami, jaké si jen dovedete představit.

Pina obhlédla celou vesničku a všimla si, že přípravy na dnešní čarodějnický obřad už jsou v plném proudu.

Stromy i dřevěné stoly byly ozdobené svíčkami a barevnými fáborky, v pekárně se čile pracovalo a čarodějky pobíhaly po pasece s rukama plnými židlí, skleniček a talířů. Všechny se přitom smály a vesele si prozpěvovaly.

Na tento den čekala Pina celou věčnost. A konečně se dočkala! Zatleskala rukama a... zarazila se. „Nebo že by to byl jen sen? Koneckonců by to nebylo poprvé, co se mi zdá o obřadu,“ přemítala nahlas. A tak se podívala dolů na svoje ruce a... pořádně se štípla.

„Jauvajs!“ vyjekla, ale hned nato se usmála od ucha k uchu. „Nezdá se mi to! Jupííí!“ Šťastně si poskočila a znovu zatleskala. Dnes jí totiž měl být udělen titul mladé čarodějky – ovšem pouze pokud složí zkoušku. Z toho byla už teď pěkně nervózní! Pouze ten, kdo složil zkoušku, se směl zúčastnit obřadu, dostal kouzelný květ a mohl se vydat na velkou cestu na zkušenou.

Pina a ostatní čarodějnickí učňové se na dnešní den připravovali celých tři sta let. Studovali všechny možné vědy o bylinkách, lese i zvířatech, učili se nazpaměť zaříkadla a recepty na vaření lektvarů a přípravu léčivých směsí. Procvičovali lesní nápěvy, kletby a zaříkadla a k tomu všemu museli ovládnout jazyky všech obyvatel lesa – včetně těch kouzelných.

Ale to nejobtížnější je teprve čekalo: Pina a její čarodějnickí spolužáci na velké cestě museli dokázat, že jejich kouzelná a čarovná moc opravdu za něco stojí, že ji bezpečně ovládají a dokážou ji používat pro blaho všech živých bytostí.

Pina ještě neměla ponětí, co všechno se přitom může přihodit, ale nehodlala se tím těžkým úkolem nechat ani zastrašit, ani odradit. Právě naopak! Nemohla se dočkat.

Netrpělivě se vyklonila z okna a podívala se tak daleko, jak dovedla, a pak zavolala: „Už jdu, světe!“ Stoupla si na špičky, rozpřáhla paže doširoka, jako by chtěla celý svět obejmout – a v dalším okamžiku ztratila rovnováhu.

Divoce zašermovala rukama, zakymácela se dopředu a zase dozadu, ale nebylo to nic platné. Už už se viděla, jak přistává v lesním křoví pod stromovým domkem, když vtom spatřila na obloze orla.

Plachtil si po nebi jako ve zpomaleném filmu. Potom natočil hlavu ke straně a upřel na Pinu pohled. Vyrazil z hrdla pronikavý výkřik: *Káááárh!*, doprovázený slabou tlakovou vlnou. Ta během okamžiku doletěla k Pině a postrčila ji zpátky do bezpečí pokojíčku ve stromovém domku.

Pina dopadla rovnou na zadek a ještě se po podlaze sklouzla dozadu.

„Uf, to bylo o fous!“ Vyskočila, běžela zpátky k oknu a dívala se za orlem s velikým vděkem a úctou.

Byl to opravdu výjimečný tvor, stejně jako Inara, čarodějka, ke které patřil. Pina o těch dvou slyšela

už mnoho vyprávění, na vlastní oči však zatím ani jednoho neviděla. Bylo to hlavně tím, že Inara byla věčně na cestách a pomáhala druhým svým čarodějným umem. Do čarodějnické vesnice se vracela jen na zvláštní příležitosti – a obřad jmenování mladých čarodějek byl jednou z nich.

Zvířecích čarodějek jako Inara se narodilo jen pár za tisíc let. Bývaly spojené velmi silným poutem s nějakým zvířetem a díky tomu vládly schopnostmi, o jakých si Pina mohla nechat jen zdát. Její vlastní čarovná moc byla totiž... No, jak by se to dalo říct? Byla... ne tak docela spolehlivá. Rozhodně to nebylo tím, že by se Pina málo snažila. Šlo spíš o to, že někdy – tak dobře, většinou – bývala poněkud roztržitá. A proto byly i její čáry příležitostně – no dobře, tak tedy často – trochu *mimo*. Ale Pina nikdy neztrácela odvalu ani odhodlání, protože zatím to nakonec vždycky dopadlo dobře.

A snad to tak bude i dnes!

2. Mlsný kamarád

„Ahoj, Pino!“ uslyšela něčí volání. Odtrhla pohled od orla a podívala se dolů na zem.

„Ahoj, Naty!“ zamávala své kamarádce. „Tobě to ale dneska sluší!“

„Díky,“ usmála se Naty a zatočila se kolem dokola. Měla na sobě slunečnicově žluté kalhoty s lácem, zlatě tečkovaný tmavozelený čarodějnický plášťík a batůžek z vrbového proutí. „Ale v noci jsem skoro nespala, jak jsem z té dnešní zkoušky rozčilená!“

„Ty?“ vyjekla Pina a údivem vykulila oči. „Děláš si legraci? Vždyť jsi nejlepší ze třídy! Ty zvládneš každou zkoušku na jedničku. Složila bys ji i ve spánku!“

„Ale dneska si nejsem vůbec jistá,“ povzdechla si Naty. „A co ty? Fakt půjdeš skládat závěrečnou zkoušku v pyžamu s dinosaury?“

„Cože?“ Pina se podívala na svůj oděv. „Ale kdepak! Jasně že ne!“ Otočila se na kapradinové hodiny u postele. Už za patnáct minut se mají všichni sejít na náměstíčku! „Běž napřed. Jsem tam co nevidět.“

„Ať zase nepřiđeš pozdě!“ A Naty už poskakovala pryč.

Pina se otočila zády k oknu a stoupla si doprostřed pokojíčku. Zamyšleně se ťukala ukazováčkem do rtu a přemýšlela, co si dneska oblékne. Právě v tu chvíli jí příkrývka, která se doteď vznášela ve vzduchu, spadla na hlavu. Pina vypadala jako strašidlo.

„Hmmm... pěkné to je, ale na dnešní příležitost to asi nebude to pravé,“ zahuhlala a strhla ze sebe příkrývku. Potom zavřela oči a představila si, co by si ráda oblékla a jak by chtěla vypadat...

V tu ránu se kolem ní roztočil vír jisker a její pyžamko se proměnilo v mrkvově oranžové kalhoty, halenku a kabátek. Na tom všem měla ještě listově

zelený čarodějnický pláštík s velikánskou kápí, do které se dalo schovat skoro cokoliv, kdyby bylo třeba.

Na nohou měla vysoké šněrovací boty a její věčně rozčuchané vlasy byly... světe, div se, pořád rozčuchané! Zkrátka, vypadala stejně jako předtím – jako by jí na hlavě vyrostlo ptačí hnízdo.

„Hm,“ zahučela a zkusila to znovu. Její vlasy se uspořádaly do tvaru hvězdy a trčely do všech světových stran. Jako další vyzkoušela bohatý, do výšky vyčesaný drdol, který následně zase vystřídala...

„Pleš?!“ Pina si zděšeně ohmatala hlavu a zaúpěla. Pak se zhluboka nadechla a pokusila se maximálně soustředit. Sotva se jí na hlavu vrátily zdivočelé pramínky ve všech barvách duhy, stažené nahoře do střapatého drdolu, uslyšela zvonění v uších.

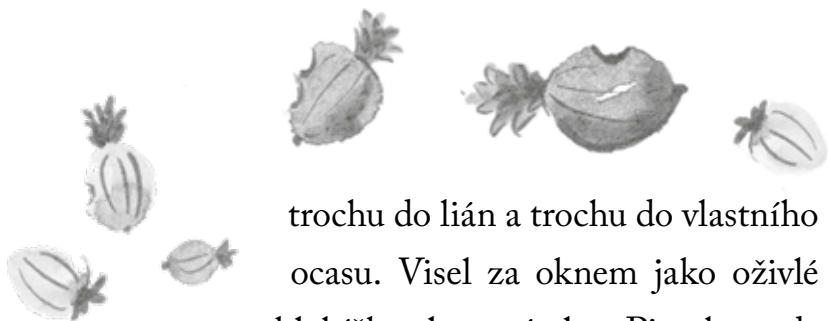
Rozbušilo se jí srdíčko. Tohle byl její jedinečný magický detektor! Zvonění v uších Pinu odmalička upozorňovalo, když někdo v její blízkosti potřeboval pomoc.

A Pina už tušila, kdo by to dnes ráno mohl být...

S úsměvem se vydala ke své posteli. Klekla si na slaměnou matraci a odhrnula ke straně závěs, který zakrýval kulaté

okýnko. A přesně, jak tušila: byl tam, malý stromový skřítek, stvoření připomínající malou opičku s hebkou huňatou srstí a velkýma špičatýma ušima. Očividně se zamotal

trochu do lián a trochu do vlastního
ocasů. Visel za oknem jako oživlé
klubíčko vlny a zíral na Pinu bezrad-
ným očima.

„Ani se nesnaž tvářit nevinně, Tydýtku,“ oslo-
vila ho Pina poté, co otevřela okno. „Já už tě znám
a dobře vím, co jsi měl za lubem! Zase jsi mi přišel
krást ovoce, nemám pravdu?“ Kývla za Tydýta k plo-
dům bananasu. Pina si totiž sama vypěstovala origi-
nálního křížence borůvek a ananasu. Jeho plody byly
velké asi jako švestky a byly její oblíbenou pochout-
kou – a Tydýtovou naneštěstí také.

Na nějaké dělení se s druhými si stromový
skřítek zrovna nepotrpěl. Tydýt si postavil
boudičku v hustém listí nad Pininým
stromovým domkem a věčně jí užídal
plody, které byly aspoň napůl
zralé. Přesto se na něj Pina nikdy
nedovedla rozzlobit.

